

לאכול באילת

טוב, או הגענו לאילת. מה יש לעשות שם מלבד פולחן שמשמים (פחס) ביום ומיסעדות בערב? כלום! אז זה בריוק מה שעשינו שם שלושה ימים.

אין הרבה לספר על עניין הים ובריכות השחייה. את זה אנחנו (לפחות אני) עושים בשביל הילדים, תחת הכותרת "הקרבה". והאמת היא, שזה לא פחות ולא יותר מהנה אותי מאשר ללכת איתם להצגת דררטיס.

למעשה, הרבה היחיד הטוב שאפשר להגיד על השמש השורפת של אילת, זה שהיא מוציאה את כל האנרגיה של הילדים, וכשמגיע הערב הם מתקפלים למיטות כלי לצפצף אפילו. או אז אנחנו, המבוגרים, מתלכשים יפה והולכים לבלות באיזו מיסעדה ממוגנת-אוויר.

על שלוש כאלה ארווח כאן. **מסעדת לה קוקי, או הקונביה אצל רורבט** — איך שקוראים לה, היא מיסעדה צרפתית הכי טובה באזור המידבר הישראלי. הלכנו לשם, אלא מה? אוכל טוב, שירות נחמד מאוד של מלצר עולה חדש מצרפת, שעוד לא הספיק להתקלקל.

אם לא הייתי רואה את החשבון, הייתי ממליצה על המיסעדה. אבל ראיתי אותו, את החשבון. קשה שלא לראות דבר כליכך ענקי, ובכל זאת, מה שהתברר לי זה שהמיסעדה הזאת היא כוודאי המיסעדה עם חושי-ההומור הכי גדול באילת.

ביקשתי להזמין מנת שרימפס אבל מייד הסבירו לי שאין להם שרימפס. כי הם כליכך ביוקר בעונה זאת של השנה, עד שהם לא יכולים להרשות לעצמם לקנות אותם. לפי החשבון ששילמנו הם יכולים. לפי רדתי, לקנות אוניה שלמה שרימפסים מצופים זהב. זהו.

דג הזהב — זו מיסעדה במרכז-התיירות החדש של אילת, והיא באמת חגיגה לכל אוהבי-השרצים למיניהם. בגלל כמות הספגטי האדירה שאכלנו בצהריים עם הילדים, הגענו למיסעדה על בטן חצי מלאה, והיתה לנו בעיה, אבל הארון מרטיאנו, בעל המיסעדה, אמר שכטן חצי מלאה זו לא בעיה, וכי במקרה כזה יש גם בטן חצי ריקה. הוא אמר שאפשר להזמין רק מנות ראשונות, ושאל אם אנחנו מוכנים לסמוך עליו כעניין זה. הסכמנו. אל השולחן הוגש מגש ענק (באמת ענק) ועליו שלושה סוגי שרימפס ושלושה סוגי קלמארי. את המגש קיטשו רבעי ביצים קשות, רבעי עגבניה, חתיכות לימון, וזיתים, חסה וצלוחית עם רוטב כשבייל הרברים היבשים.

פיתאום היינו על הירח!

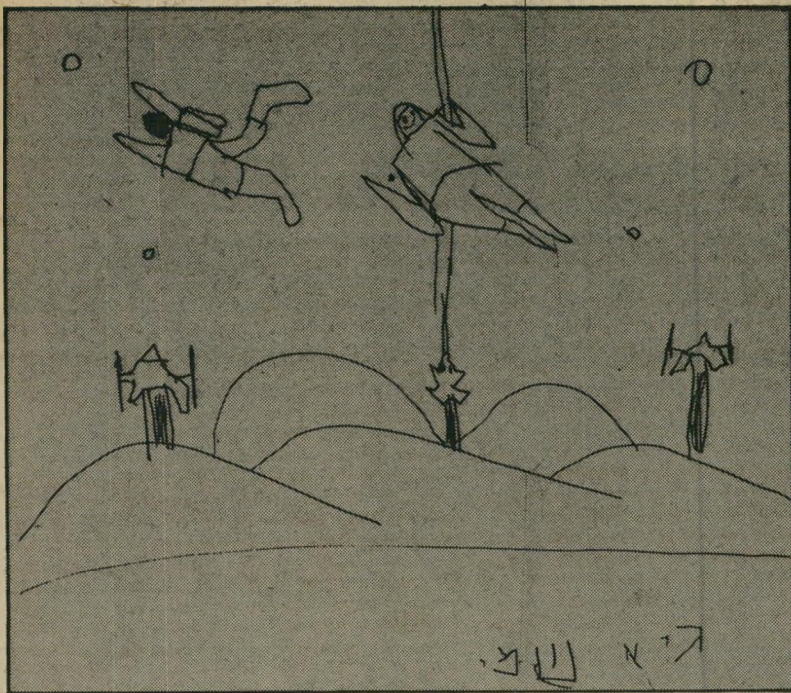
זה נכון שבגלל הקמצנות נסענו לאילת (אני ושני ילדי) באוטובוס ולא באווירון. ככל זאת, כשבייל כן-אדם מהיישוב, יש עדיין הבדל בין 37,350 שקל (מטוס) לבין 3,500 שקל (אוטובוס). והנה, תדעו לכם שהקמצנות משתלמת. כשנוסעים במטוס צריך לקחת מונית לשרדה התעופה, וצריך להיות שם שעה לפני ההמראה. אחריכך טסים ומתנדרים במשך שעה (בגלל כיסא-אוויר, אמרו לי), וכשנחתים באילת צריך עוד לחכות למיזודות.

לעומת זאת, באוטובוס של אגד זאת באמת חוויה. האוטובוס מאור מרווח ומאור מקורר. יוצא בריוק בזמן (הלס!), הילדים מוצאים להם מייד חברים והם מבלבלים את המוח האחר לשני ומחללים ביניהם מישחקים אלקטרוניים. יש ברו של מים קרים ויש נוף משגע מהחלונות. הנוף של המידבר תמיד עבר עליי יותר מכל היערות של הכרמל ומחוף הים של נהריה. יש איזה הרגשה של איתני-טבע, שאף אחד לא הצליח לשנות אותם במשך כל הדורות. ככל פעם שאני נוסעת באוטובוס לאילת אני נדבקת לחלון, מסתכלת ונהנית.

הפעם, בעזרת הילדים שלי ומה שעושים להם סירטי המדע הבריוני, מצאנו את עצמנו כטיול על הירח. "אם תסגרי לגע את העיניים ותחשבי על האסטרונוטים שהלכו על הירח, חזקחוק, ואחר כך תפתחי את העיניים, פיתאום תיראי את

לשולחן. ארוחה נהדרת והמחיר סביר מאוד. מומלץ עליידי שלושת הלכות שהתענגנו שם.

מרחבה — זו המיסעדה המארוקאית של מלון סונסטרה והיא ממוקמת בבניין קטן על יד המלון. גם כאן המחיר הוא מפולפל, אבל אם נתיחס לערב כאל ביקור במארוקו ולא כאל ארוחה — זה כדאי. המקום יפה להפליא, מקושט במיטב הקישוטים המארוקאיים, כלי-אוכל שעושים תיאבון לאכול בהם, מלצרים לבושים בסיגנון מזרחי הורו, וככה הם משרתים אותך. בכניסה מתקבלים עליידי בחורה צעירה ויפה, לבושה בגד מארוקאי מסורתי, המככרת אותך בכוסית של חלב-שקדים ובתמרים יבשים. מראים לך את אוסף התבלינים שבהם מתבלים את האוכל שעוד מעט תאכל. מושיבים אותך על כיסא נוח מאוד, ואז המטעמים מתחילים להגיע — דג אילתית עם צלפים על מצע של סלט תר,

ציור אחרי החוויה

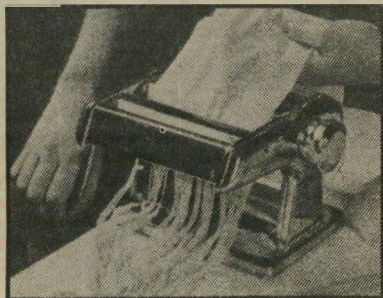
בכל פעם כזאת צעק איזה ילד, הנה חללית של האויב, הסתרתו!" עוד לא הספקנו לגמור ליהנות מהמסע כחלל וכבר הגענו לאילת. למזכרת נשאר לי ציור של בני, גיא, בן 6, שתיעד את החוויה. יופי של נסיעה, לאנשים כעלי קצת דמיון.

עצמך ממש הולכת לירם, אמר לי הבן שלי. עשינו את הנסיון וזה הצליח. ישבנו שלושתנו צמודים לחלונות והיבטנו החוצה. ממש נוף של הירח! איך אף פעם לא חשכתי על זה? כל כמה קילומטרים ראינו רחוק-רחוק איוו מכונות צבאית עם אנטנות גבוהות, וזה התאים בריוק,

לא קשור לעניין

של היום זה בכלל דבר שלא קיים, וכו' וכו' וכו'.

הגברת המסויימת שעליה אני כותב עכשיו המוח כבר שנים שהספגטי שהיו עושים פעם, ושהיה להם טעם של בית ולא של בית-חרושת, פשוט נעלמו — והספגטי של היום זה משהו נורא. הגברת ריברה וריברה ונידנה לכל העולם

מכונת הספגטי

וביחוד לחברות שלה. בסוף כבר ממש אי-אפשר היה לסבול את השטויות שלה, והחברות החליטו להתארגן "לרפוק" את הנודניקית. הן אספו ביניהן כסף ונתנו אותו לחברה אחרת, שבדייק נסעה לחו"ל. החברה חזרה מחו"ל ובידה מתנה נפלאה לחברה המנדנדת: מכונה מיוחדת לעשיית ספגטי בבית.

לא היתה לה ברירה אלא להיכנס למטבח לשעות ארוכות מאוד, ולהתחיל לייצר איטריות מכל הסוגים. עכשיו היא מתלוננת כמה החיים של עקרת-הבית בימינו הם קשים.

עידכון

זוכרים את תמונתה של הילדה הנחמדה העומדת בתוך לול-עגלה? ביקשתי מהוריה להתקשר איתי ולהגיד לי איפה קונים את הפלא הזה. האבא של הילדה התקשר, וקורם כל אמר לי שלדבר קוראים "עגלול" (שם רשום). עוד הוא סיפר לי, שהוא בנה את הרבר היפה הזה בנגריה שלו, ואחרי שראה כמה זה הצליח, התחיל לייצר את ה"עגלולים" למכירה. אפשר לקנות את זה בכל חנויות שילב בארץ, ואפילו אצלו בנגריה. ברחוב רוחמה 14 ב"פ. המחיר לצרכן — 128 דולר החתיכה. תודה.

לאנשים מסויימים יש מינהג מגונה להתלונן כל הזמן. אצל המבוגרים שביניהם זה תמיד קשור איכשהו לנוסטלגיה. הגברים מתלוננים שהי מילחמות של היום זה לא המילחמות של פעם, והנשים של היום זה לא הנשים של פעם, ומה שהם מרוויחים עכשיו זה כלום לעומת מה שהם הרוויחו פעם.

לעומת הגברים, הנשים מתלוננות שהגברים של היום זה לא הגברים של פעם, והילדים של היום זה וכל לעומת הילדים של פעם, והנימוסים

בראו!!!

למרות שאין ממשלה ואין כנסת ואין ועדות פרלמנטריות ואין יו"ר כנסת, ולמרות המצב הביטחוני האיום והמצב הכלכלי הקטסטרופאלי, למרות הירידה וחוסר העליה, ולמרות שכל העולם נגדנו, למרות כל זאת אנחנו עושים דברים גדולים וחשובים.

איזה עם נפלא אנחנו, איזה אנשים אמיצים ואיזה שרים גאונים יש לנו. הם עשו את זה! אנחנו נראה לגויים האלה, מי זה שבשכלם JERUSALEM? מהיום והלאה רק JERUSALEM, JERUSALEM, רבותי!!! קם והיה הדבר! כל הכבוד לשר הידוע, WHAT'S HIS NAME.

לא ארוחה שארם ממוצע יכול להרשות לעצמו פעם בשבוע, אבל ליום-הולדת או ליום-נישואין אין מקום יותר טוב מזה לבלות — לפחות לא בחצי הארץ שמתלאיב ומטה.

ולסיום רק הערה אחת, שנראית לי חשובה: כשאני יוצאת בערב למיסעדה טובה, אני מתכוונת לאכול טוב וגם לנוח ולבלות. את הילדים שלי אני אף פעם לא לוקחת, כי עם הילדים אי-אפשר לבלות. אז לוקחים בייבי-סיטר, משלמים לה רי הרבה כסף ויוצאים מהבית כדי לא לשמוע את הציצופים שלהם ואת המילה "אמא, אני רוצה!" ואם את הילדים שלי אני לא רוצה לידי בערב במיסעדה, לא כל שכן אני לא רוצה ילדים של אחרים. אולי בעלי המיסעדות המפוארות, שארם משאיר בהן שליש משכורת, יחוקקו איזה חוק שלילדים קטנים ונודניקים, אסור להיכנס למיסעדות אחרי 8 ערב? מה אתם אומרים?

"מרחבה" — ביקור במארוקו במחיר מפולפל

מוח ברוטב עגבניות, מיבחר קובות וסיגארים מארוקאיים. שישוה סוגי סלטים, החל מסלט גזר חריף וסלט סלק ופילפלים חריפים אפויים ומושרים בתחמיץ. אחריכך המנות העיקריות, שכל אחת מהן יותר טעימה מהשניה: צלעות כבש בתוספת קישוטים ממולאים, עגל בשופים ובפטריות, קוסקוס עם שלושה סוגי בשר. אולי היו עוד דברים שלא ראיתי, כי השולחן היה עמוס ככל טוב. ביקשתי מהשף שישלח לי את המתכון של המוח ברוטב, וברגע שהוא יעשה את זה תתחילו לחגוג גם אתם בבית.

היו שם שרימפסים עם שקדים ברוטב נפלא, והיו שרימפסים מטוגנים, וגם כאלה קרים לטבילה ברוטב. היו קלמארי מצופים בפירורי לחם ומטוגנים בשמן עמוק, והיו קלמארי ברוטב שום, ועוד אחד ברוטב אחר וטוב. ליד המגש הונחה סלסלה שבה חצאי לחמניות חמות כחמגה ושום, וליד הכל ניצב בקבוק יין מקורר. (אגב, במיסעדות האחרות נותנים יין בטמפרטורה של החרד. איכשהו נרמה לי שמי שהמציא את החוק הזה לא התכוון לטמפרטורה של חדר באילת בחורש אוגוסט, אבל נעזוב את זה.)

אחרי שטרפנו את המגש המופלא הזה, כל מה שהיה חסר לנו זה פרי טרי, וזה בריוק מה שהגיע